DOMSTOLENS KENDELSE (Femte Afdeling)

12. december 2003 *

I sag C-258/02 P,

Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH, Kirchheimbolanden (Tyskland), ved avocats K. van Maldegem og C. Mereu,

appellant,

angående appel af kendelse afsagt den 29. april 2002 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sagen Bactria mod Kommissionen (sag T-339/00, Sml. II, s. 2287), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne kendelse,

de andre parter i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved R.B. Wainwright og L. Ström, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: engelsk.

Eurobrom BV, Rijswijk (Nederlandene),

Lonza GmbH, Wuppertal (Tyskland),

Arch Chemicals SA, Paris (Frankrig),

og

Troy Chemical Company BV, Maassluis (Nederlandene),

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, C. Gulmann (refererende dommer), og dommerne A. La Pergola og R. Silva de Lapuerta,

generaladvokat: F.G. Jacobs
justitssekretær: R. Grass,

efter at have hørt generaladvokaten,

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 12. juli 2002 har Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH (herefter »Bactria«) i medfør af artikel 49 i EF-statutten for Domstolen iværksat appel af kendelse afsagt den 29. april 2002 af Retten i Første Instans i sagen Bactria mod Kommissionen (sag T-339/00, Sml. II, s. 2287, herefter »den appellerede kendelse«) — hvori Retten afviste den sag, som selskabet havde anlagt med påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1896/2000 af 7. september 2000 om den første fase af det program, der er omhandlet i artikel 16, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF om biocidholdige produkter (EFT L 228, s. 6).

Retsforskrifter

2 Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter (EFT L 123 s. 1, herefter »direktivet«) har til formål at indføre fællesskabsregler om evaluering og markedsføring af biocidholdige produkter.

3 Direktivets artikel 3, stk. 1, bestemmer, at »[m]edlemsstaterne foreskriver, at et biocidholdigt produkt kun må markedsføres og anvendes på deres område, hvis det er blevet godkendt i overensstemmelse med dette direktiv«. I henhold til samme artikels stk. 2, nr. ii), kan medlemsstaterne uanset nævnte stk. 1 tillade markedsføring og anvendelse af basisstoffer til biocidformål, når de er optaget i bilag I B til direktivet.

4 Direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), bestemmer, at medlemsstaterne kun godkender et biocidholdigt produkt, »såfremt det (de) aktive stof(fer), det indeholder, er opført på listen i bilag I eller I A, og kravene deri er opfyldt«.

5 Direktivets artikel 11 definerer proceduren ved optagelse af et aktivt stof i bilag I, I A eller I B. Optagelse eller senere ændringer i optagelsen af et aktivt stof forudsætter, at der indgives en ansøgning herom. Ifølge denne artikels stk. 1, litra a), skal ansøgeren for den kompetente myndighed i en medlemsstat fremlægge et dossier for det aktive stof, som opfylder kravene i bilag II A, bilag III A eller bilag IV A til direktivet, samt et dossier for mindst et biocidholdigt produkt indeholdende det aktive stof, som opfylder kravene i direktivets artikel 8. Efter bedømmelsen sendes dossieret bl.a. til Kommissionen, og det besluttes i henhold til proceduren i direktivets artikel 28 at optage det aktive stof i bilag I, I A eller I B.

6 Direktivets artikel 12 indeholder bestemmelser om udnyttelse af oplysninger, der er meddelt af ansøgeren, og som de kompetente myndigheder sidder inde med, til gavn for andre ansøgere. Disse bestemmelser forbyder medlemsstaterne, med visse undtagelser, at udnytte de oplysninger, der er meddelt i forbindelse med en ansøgning om godkendelse, til gavn for andre ansøgere.

7 I direktivets artikel 16 om overgangsforanstaltninger er der i stk. 1 fastsat en undtagelsesbestemmelse, bl.a. til direktivets artikel 3, stk. 1, hvorefter en medlemsstat i et tidsrum af ti år fra den 14. maj 2000 fortsat kan anvende sin gældende ordning eller praksis for markedsføring af biocidholdige produkter. Den kan især i henhold til sine nationale regler tillade markedsføring på sit område af et biocidholdigt produkt indeholdende aktive stoffer, som ikke er opført i bilag I eller I A til direktivet ud for den pågældende produkttype. Sådanne aktive stoffer skal fra den 14. maj 2000 være på markedet som aktive stoffer i et biocidholdigt produkt til andre formål end dem, der er nævnt i direktivets artikel 2, stk. 2, litra c) og d).

8 I henhold til direktivets artikel 16, stk. 2, skal der ved forordning vedtages et ti års arbejdsprogram for systematisk undersøgelse af nævnte aktive stoffer. I løbet af denne tiårsperiode, og fra den 14. maj 2000, kan det bestemmes, at »et aktivt stof skal optages i bilag I, I A eller I B, samt betingelserne herfor, eller der kan i tilfælde, hvor kravene i artikel 10 ikke er opfyldt, eller de krævede data og oplysninger ikke er forelagt inden for den fastsatte frist, træffes afgørelse om, at det pågældende aktive stof ikke skal optages i bilag I, I A eller I B«.

9 Forordning nr. 1896/2000 har til formål at indlede den første fase af arbejdsprogrammet for systematisk undersøgelse af alle aktive stoffer, dvs. dem, der allerede var på markedet den 14. maj 2000 som aktive stoffer i biocidholdige produkter (herefter »undersøgelsesprogrammet«).

10 Artikel 3, stk. 1, i forordning nr. 1896/2000 bestemmer, at »[h]ver enkelt aktivstofproducent af et eksisterende aktivt stof, der er markedsført til anvendelse i biocidholdige produkter, identificerer dette aktive stof ved til Kommissionen at indsende de i bilag I omhandlede oplysninger om det aktive stof«, og at alle

»middelproducenter«, dvs. producenten af det biocidholdige stof eller hans eneste repræsentant i Fællesskabet, kan identificere et eksisterende aktivt stof i overensstemmelse med denne forordnings formål.

11 I henhold til forordningens artikel 4, stk. 1, første afsnit, skal »[a]ktivstofproducenter, middelproducenter og sammenslutninger, der ønsker at ansøge om optagelse i direktivets bilag I eller I A af et eksisterende aktivt stof for en eller flere produkttyper, [...] anmelde det pågældende aktive stof til Kommissionen ved at indsende de i bilag II anførte oplysninger, som skal være Kommissionen i hænde senest 18 måneder efter denne forordnings ikrafttræden«.

12 I henhold til artikel 5, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1896/2000 kan medlemsstaterne identificere andre eksisterende aktive stoffer end dem, der er optaget på listen over alle aktive stoffer, der er blevet identificeret, og de kan tilkendegive deres interesse for optagelse i direktivets bilag I eller I A af et eksisterende aktivt stof i produkttyper, hvor stoffet har anvendelser, som de pågældende medlemsstater anser for at være væsentlige i særdeleshed for at beskytte sundhed eller miljø, og for hvilket Kommissionen ikke har godkendt nogen anmeldelse.

13 Forordningens artikel 6, stk. 1, litra b), bestemmer, at der som følge af identifikationen og anmeldelsen skal vedtages en forordning, der navnlig indeholder en udtømmende liste over eksisterende aktive stoffer, som skal undersøges i undersøgelsesprogrammets anden fase. Denne liste indeholder navnlig eksisterende aktive stoffer, for hvilke Kommissionen har godkendt mindst en anmeldelse, eller for hvilke medlemsstaterne har tilkendegivet interesse.

14 Af forordningens artikel 6, stk. 2 fremgår, at »[m]ed forbehold af direktivets artikel 16, stk. 1, 2 eller 3, kan alle aktivstofproducenter af et aktivt stof, der er optaget på den i stk. 1, litra b), nævnte liste, og alle middelproducenter af biocidholdige produkter indeholdende det pågældende aktive stof påbegynde eller fortsætte markedsføring af det aktive stof, som sådan, eller indeholdt i biocidholdige produkter, i den eller de produkttyper, for hvilke Kommissionen har godkendt mindst én anmeldelse«.

Retsforhandlinger ved Retten

15 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 2000 anlagde Bactria, der fremstiller og markedsfører det aktive stof »pereddikesyre« og biocidholdige produkter, der indeholder dette aktive stof, i henhold til artikel 230, stk. 4, EF sag med påstand om annullation af forordning nr. 1896/2000.

16 Bactria gjorde i det væsentlige gældende, at denne forordning er i strid med sit retsgrundlag, der udgøres af direktivet, navnlig fordi den går videre end de bestemmelser om beskyttelse af data, der er indeholdt i direktivet, og bortser under undersøgelsesperioden for aktive stoffer fra den ved direktivet sikrede beskyttelse af kommercielt følsomme og omkostningskrævende oplysninger vedrørende disse aktive stoffer. I øvrigt fordrejer forordningen konkurrencen i strid med EF-traktaten, idet den giver de selskaber, der ikke deltager i undersøgelsesproceduren, mulighed for gratis at drage fordel af anmeldelser, der foretages af omhyggelige selskaber, der deltager i proceduren, såsom Bactria.

17 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 18. januar 2001 fremsatte Kommissionen i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement en formalitetsindsigelse vedrørende det af Bactria anlagte annullationssøgsmål.

Den appellerede kendelse

18 I den appellerede kendelse afviste Retten sagen.

19 I den appellerede kendelses præmis 42-46 fastslog Retten, at selv om Bactria anfægtede den omtvistede retsakts almengyldige karakter for Retten, finder forordning nr. 1896/2000 anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt og generelt fastlagte persongrupper. Ifølge Retten har forordningen på grund af sin generelle rækkevidde almengyldig karakter og er ikke en beslutning i artikel 249 EF's forstand.

20 Præmis 47-55 i nævnte kendelse har følgende ordlyd:

»47 Forordningens [nr. 1896/2000] almengyldige karakter udelukker imidlertid ikke, at den umiddelbart og individuelt kan berøre visse fysiske eller juridiske personer i henhold til artikel 230, stk. 4, EF (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19, i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, præmis 66, og Rettens dom af 13.12.1995, forenede sager T-481/93 og T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 2941, præmis 50). Dette er tilfældet, hvis den pågældende retsakt skader en fysisk eller juridisk person, når den vedrører denne på grund af visse

egenskaber, som er særlige for ham, eller en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derfor individualiserer ham på lignende måde som adressaten (dommen i sagen Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 414, org.ref.: Rec. s. 223, og i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 20).

48 Det skal i denne forbindelse fastslås, at sagsøgerens synspunkt om, at forordningen [nr. 1896/2000] finder anvendelse på en »lukket kreds« af selskaber, der har bragt biocidholdige produkter, der indeholder aktive stoffer, på Fællesskabets marked, må forkastes. Forordningen er nemlig rettet til alle dem, der har en interesse i at identificere og anmelde eksisterende aktive stoffer og biocidholdige produkter, der indeholder disse stoffer, og ikke udelukkende til erhvervsdrivende, der har bragt et biocidholdigt produkt, der indeholder eksisterende aktive stoffer, på markedet inden den 14. maj 2000. Forordningens artikel 6, stk. 2 — som sagsøgeren synes særligt at have lagt vægt på — giver alle producenter og middelproducenter mulighed for at fortsætte eller påbegynde markedsføring af eksisterende aktive stoffer og biocidholdige produkter, der indeholder disse stoffer, for den eller de produkttyper, for hvilke Kommissionen har godkendt mindst én anmeldelse.

49 Det bemærkes, at en anmeldelse af et eksisterende aktivt stof kan foretages af enhver erhvervsdrivende, der kan bevise, at det aktive stof er bragt på markedet inden den 14. maj 2000, og at dette bevis på ingen måde indebærer, at denne erhvervsdrivende selv inden den 14. maj 2000 har markedsført det aktive stof eller et biocidholdigt produkt, der indeholder dette stof. Ligeledes kan de andre oplysninger, der er opregnet i bilag II til forordningen, i princippet fremlægges af enhver berørt erhvervsdrivende.

50 Det fremgår af ovenstående, at adgangen til identifikations- og/eller anmeldelsesproceduren ikke er forbeholdt den ene erhvervsdrivende, der betjener en specifik del af markedet. Intervenienternes synspunkt om, at sagsøgeren er individuelt berørt af forordningen, idet selskabet er den eneste

producent af syre, der er i stand til at anmelde den syre, der anvendes til nedfrysning og behandling af væsker, må derfor forkastes. Forordningen har nemlig til formål at optælle alle eksisterende aktive stoffer i biocidholdige produkter som defineret i forordningens artikel 2, litra a), ved hjælp af oplysninger fra alle berørte producenter og middelproducenter.

51 Sagsøgerens argument om, at selskabet deltog i den procedure, der førte til forordningens vedtagelse, kan heller ikke tages til følge. Det bemærkes for det første, at det ikke var sagsøgeren individuelt, der deltog i denne procedure, men CEFIC, som er en forening, sagsøgeren er medlem af. Det fremgår herudover af retspraksis, at den omstændighed, at en person på den ene eller den anden måde intervenerer i den procedure, som fører til, at Fællesskabet vedtager en retsakt, kun individualiserer den pågældende person i relation til den omhandlede retsakt, såfremt der i de gældende fællesskabsbestemmelser er foreskrevet overholdelse af visse processuelle garantier i forhold til den pågældende person (jf. Rettens kendelse af 3.6.1997, sag T-60/96, Merck m. fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 849, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis). Der er i denne sag ingen bestemmelse, der pålægger Kommissionen inden forordningens vedtagelse at følge en procedure, hvorunder personer som sagsøgeren skal have ret til at gøre eventuelle rettigheder gældende eller blot blive hørt. Den eneste bestemmelse, som sagsøgeren har påberåbt sig i denne sammenhæng, er 23. betragtning til direktivet, hvorefter gennemførelsen af direktivet og tilpasningen af dets bilag til udviklingen inden for teknik og videnskab samt optagelse af aktive stoffer i de relevante bilag kræver et snævert samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne samt ansøgerne; i de tilfælde, hvor den procedure, der gælder i forbindelse med Den Stående Komité for Biocidholdige Produkter, skal anvendes, er der et passende grundlag for dette samarbejde. Denne bestemmelse giver imidlertid ikke sagsøgeren processuelle rettigheder.

52 Sagsøgerens synspunkt om, at Kommissionen var forpligtet til i forbindelse med forordningens vedtagelse at tage hensyn til sagsøgerens specifikke

interesser, og om, at sagsøgeren derfor har søgsmålsret i denne sag, kan heller ikke tages til følge. Til forskel fra de omstændigheder, der gav anledning til dommen i sagen Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen og i sagen Antillean Rice Mills m.fl. mod Kommissionen, er der i denne sag ingen bestemmelse, der pålægger Kommissionen at tage hensyn til retsvirkningerne for visse borgeres situation af den retsakt, den agter at vedtage.

53 Spørgsmålet om, hvorvidt forordningens bestemmelser tilsidesætter sagsøgerens ejendomsrettigheder, som beskyttet ved direktivets artikel 12, henhører under sagens realitet. Denne påståede tilsidesættelse, såfremt den anses for godtgjort, er under alle omstændigheder ikke tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren i forhold til alle andre erhvervsdrivende, der foretager en anmeldelse af et eksisterende aktivt stof.

54 Hvad endelig angår sagsøgerens argument om, at den foreliggende sag er det eneste retsmiddel, sagsøgeren har, skal det anføres, at selv om det måtte forholde sig således, at der eventuelt ikke foreligger andre retsmidler, kan en sådan omstændighed ikke begrunde en fortolkningsbetinget ændring i den søgsmålsordning, der er fastlagt ved traktaten. En sådan omstændighed kan i intet tilfælde medføre, at et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, som ikke opfylder betingelserne i artikel 230, stk. 4, EF, skal antages til realitetsbehandling (Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 68).

55 Det fremgår af ovenstående, at forordningen ikke kan anses for at berøre sagsøgeren individuelt. Da appellanten derfor ikke har opfyldt en af formalitetsbetingelserne i artikel 230, stk. 4, EF, bør sagen afvises.«

Appellen

21 I appelskriftet har Bactria nedlagt følgende påstande:

— Appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanten medhold.

— Den appellerede kendelse ophæves.

— Påstanden om annullation af forordning nr. 1896/2000 antages til realitetsbehandling, og sagen hjemvises til Retten, så den kan træffe afgørelse om påstandens berettigelse.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

22 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Appellen forkastes, idet det fastslås, at appellen dels ikke kan antages til realitetsbehandling, dels er ugrundet.

— Bactria tilpligtes at betale sagens omkostninger.

23 Bactria har i det væsentlige fremført fire anbringender til støtte for appellen. For det første har selskabet gjort gældende, at Rettens argumentation for at forkaste argumentet om, at det tilhører en »lukket kreds« af erhvervsdrivende, er selvmodsigende og baseret på en retlig fejl. For det andet har selskabet påpeget, at Rettens fortolkning er for restriktiv, når den ikke giver selskabet medhold i forbindelse med dets processuelle rettigheder. For det tredje har det anført, at Rettens argumentation for at udelukke selskabets allerede eksisterende rettigheder er fejlagtig. For det fjerde har selskabet gjort gældende dels, at Rettens fortolkning af begrebet »person, der er individuelt berørt«, er overdrevent restriktiv og forældet, henset til Rettens senere praksis, dels at det ikke har andre retsmidler til at sikre beskyttelse af sine rettigheder.

24 Kommissionen har gjort gældende, at appellantens tre første anbringender ikke kan antages til realitetsbehandling, eller subsidiært, at de skal forkastes. Hvad angår det fjerde anbringende bør det forkastes.

25 Det bemærkes, at i henhold til procesreglementets artikel 119 kan Domstolen, når det er åbenbart, at appellen ikke kan antages til realitetsbehandling eller er ugrundet, når som helst ved begrundet kendelse beslutte at afvise eller forkaste appellen.

Det første anbringende

Parternes argumenter

26 Bactria har gjort gældende, at den argumentation, Retten har anført i den appellerede kendelses præmis 48, hvor den afviste eksistensen af en »lukket

kreds« af erhvervsdrivende på tidspunktet for vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000, er selvmodsigende. Retten fastslog nemlig på den ene side, at forordningen finder anvendelse på alle, der har en interesse i identificeringen og i anmeldelsen af eksisterende aktive stoffer og biocidholdige produkter, der indeholder disse stoffer, og ikke alene de erhvervsdrivende, der før den 14. maj 2000 har markedsført et biocidholdigt produkt. På den anden side anerkendte Retten anmeldernes særlige status, idet den fastslog, at alle producenter og alle middelproducenter i medfør af denne forordning kan fortsætte eller påbegynde markedsføring af eksisterende aktive stoffer, for hvilke Kommissionen har godkendt mindst en anmeldelse. Retten sondrede derved mellem den abstrakte kategori, der består af »alle [de erhvervsdrivende], der har en interesse i at identificere og anmelde«, og den kategori, der består af en fast og lukket kreds af selskaber, hvis anmeldelse er blevet godkendt af Kommissionen. Dette er ensbetydende med indirekte at anerkende, at den første kategori af erhvervsdrivende kun kan forblive på markedet, fordi anmeldere har overholdt kravene i den anfægtede forordning.

27 Ifølge Bactria har Retten således erkendt, at anmelderne befinder sig i en særlig situation, og konklusionen burde som følge heraf have været, at forordning nr. 1896/2000 finder individuel anvendelse på denne sidste kategori som en samling individuelle afgørelser, der hver især påvirker hver anmelders retsstilling.

28 Endvidere har Bactria anført, at Retten har begået en retlig fejl, da den i den appellerede kendelses præmis 49 fastslog, at anmeldelsen af et eksisterende aktivt stof kan foretages af enhver erhvervsdrivende, der kan bevise, at det aktive stof er bragt på markedet inden den 14. maj 2000. Selskabet har gjort gældende, at de oplysninger, der i medfør af bilag II til forordning nr. 1896/2000 er nødvendige for anmeldelsen, er selektive og yderst detaljerede, og at de ikke er tilgængelige for enhver erhvervsdrivende, men alene for dem, der har markedsført de anmeldte stoffer før den 14. maj 2000, og som kan bevise dette.

29 Bactria har tilføjet, at der i forordning nr. 1896/2000 er fastsat en frist for anmeldelsen, dvs. den 28. marts 2002, og at det derfor, fra tidspunktet hvor Retten har afsagt kendelsen, ikke længere var muligt for alle de erhvervsdrivende at indgive en anmeldelse, men at der fandtes en lukket kreds af erhvervsdrivende, som selskabet var en del af, som havde foretaget en sådan anmeldelse. Dette blev for nyligt bekræftet af Kommissionen, der har offentliggjort en liste med navnene på godkendte anmeldere.

30 Kommissionen har fastholdt, at dette anbringende skal afvises, da de argumenter, som Bactria har påberåbt sig for at påvise, at selskabet er en del af en »lukket kreds« af erhvervsdrivende, er en gentagelse af de argumenter, der allerede er blevet gjort gældende for Retten. Dermed påberåber appellanten sig ikke retlige anbringender, men kritiserer alene Rettens bedømmelse af sagen. Kommissionen har i alle tilfælde vurderet, at disse argumenter bør anses for ugrundede.

Domstolens bemærkninger

31 Det bemærkes, at ifølge artikel 225 EF, artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og artikel 112, stk. 1, litra c), i Domstolens procesreglement skal et appelskrift præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. Disse betingelser kan ikke anses for opfyldt, når appelskriftet uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, som den appellerede kendelse angiveligt er behæftet med, blot gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten. En sådan appel har i realiteten kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket ligger uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 34 og 35, og af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 15 og 16).

32 I det foreliggende tilfælde anfægter Bactria med sit første anbringende den appellerede kendelses præmis 48 og 49, fordi Rettens argumentation er selvmodsigende og baseret på en retlig fejl. Derfor kan den formalitetsindsigelse, som Kommissionen har fremsat med henvisning til, at dette anbringende er en gentagelse af de argumenter, som appellanten allerede har gjort gældende for Retten, ikke tages til følge.

33 Hvad angår den selvmodsigende karakter af Rettens argumentation bemærkes, at det ikke fremgår at den omstændighed, at forordning nr. 1896/2000 giver alle producenter og middelproducenter mulighed for at fortsætte eller påbegynde markedsføring af eksisterende aktive stoffer og biocidholdige produkter, der indeholder disse stoffer, for den eller de produkttyper, for hvilke Kommissionen har godkendt mindst én anmeldelse, er i modstrid med den omstændighed, at forordningen er rettet til alle dem, der har en interesse i at identificere og anmelde eksisterende aktive stoffer og biocidholdige produkter, der indeholder disse stoffer, og ikke udelukkende til erhvervsdrivende, der har bragt et biocidholdigt produkt, der indeholder sådanne stoffer, på markedet inden den 14. maj 2000. Det kan således, i modsætning til det af Bactria anførte, ikke udledes af disse to omstændigheder, at Retten har sondret mellem en abstrakt gruppe bestående af alle de erhvervsdrivende, der har en interesse i identificeringen og anmeldelsen, og den gruppe, der udgøres af den faste og lukkede kreds af erhvervsdrivende, hvis anmeldelse er blevet godkendt af Kommissionen. Følgerne af en sådan sondring ville være, at anmelderne skulle anses for individuelt berørt af nævnte forordning.

34 Det bemærkes, at en almengyldig retsakt såsom en forordning kun kan berøre fysiske eller juridiske personer individuelt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat (jf. bl.a. dom af 22.11.2001, sag C-451/98, Antillean Rice Mills mod Rådet, Sml. I, s. 8949, præmis 49, af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 36, og af 10.4.2003, sag C-142/00 P, Kommissionen mod Nederlandse Antillen, Sml. I, s. 3483, præmis 65). På tidspunktet for vedtagelsen kunne forordning nr. 1896/2000 dog i princippet finde anvendelse på et ubestemt antal erhvervsdrivende, der havde en interesse i anmeldelsen, og ikke på en lukket kreds af erhvervsdrivende, hvis anmeldelse var blevet godkendt af Kommissionen.

35 Bactrias argument om, at den vanskelighed, der er forbundet med indsamlingen af de nødvendige oplysninger til anmeldelsen, er ensbetydende med en individualisering af de erhvervsdrivende, der har markedsført stofferne før den 14. maj 2000, og som kan føre bevis herfor, kan heller ikke lægges til grund. Disse vanskeligheder følger af dette særlige marked og kan ikke i sig selv medføre en udelukkelse af muligheden for, at et ubestemt antal erhvervsdrivende kan have kendskab til disse oplysninger.

36 Endelig er den omstændighed, at der på dagen for afsigelsen af den appellerede kendelse fandtes et bestemt antal anmeldelser, der var godkendt af Kommissionen, og som ikke kunne ændres, uden relevans i det foreliggende tilfælde. Som det fremgår af denne kendelses præmis 34, kunne forordning nr. 1896/2000 ifølge sin affattelse finde anvendelse på et ubestemt antal adressater.

37 Det må derfor fastslås, at Retten ikke har begået en retlig fejl, da den udelukkede, at Bactria tilhører en »lukket kreds« af erhvervsdrivende. Følgelig bør det første anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

Det andet anbringende

Parternes argumenter

38 Med det andet anbringende har Bactria hævdet, at Retten har begået en retlig fejl ved ikke at tage hensyn til eksistensen af processuelle rettigheder, der kan individualisere selskabet. I denne forbindelse har selskabet for det første gjort gældende, at den konstatering, der fremgår af den appellerede kendelses præmis 51, hvorefter der ingen bestemmelse findes, der inden vedtagelsen af forordning

nr. 1896/2000 pålægger Kommissionen at følge en procedure, inden for hvis rammer personer som sagsøgeren ville have haft ret til at gøre eventuelle rettigheder gældende eller blot blive hørt, er i strid med konstateringen i samme kendelses præmis 50, hvorefter nævnte forordning har til formål at optælle alle eksisterende aktive stoffer i biocidholdige produkter som defineret i forordningens artikel 2, litra a), ved hjælp af oplysninger fra alle berørte producenter og middelproducenter. Den sidstnævnte konstatering indeholder en anerkendelse, set i relation til forordning nr. 1896/2000, af den særlige situation, som producenter og middelproducenter, der har indgivet disse oplysninger, befinder sig i.

39 For det andet har selskabet gjort indsigelser mod, at Retten har udelukket, at det i medfør af 23. betragtning til direktivet har processuelle rettigheder i forbindelse med proceduren for vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000. I denne forbindelse påberåber selskabet sig dommen af 24. marts 1993, CIRFS m.fl. mod Kommissionen (sag C-313/90, Sml. I, s. 1125), og kendelsen af 23. november 1995, Asocarne mod Rådet (sag C-10/95 P, Sml. I, s. 4149), til støtte for argumentet om søgsmålsretten i forbindelse med en anfægtelse af forordning nr. 1896/2000. Bactria har tilføjet, at ansøgernes særlige situation flere gange er taget i betragtning i direktivet, og at Rettens præsident under proceduren om foreløbige forholdsregler ikke havde udelukket muligheden for, at selskabet kunne være en del af en gruppe af erhvervsdrivende, hvis interesser der skulle tages hensyn til efter vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000.

40 Kommissionen har gjort gældende, at de af Bactrias argumenter, der er baseret på selskabets deltagelse i den procedure, der førte til vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000, til støtte for påstanden om søgsmålsret, ikke udgør et retsspørgsmål. Dette andet anbringende skal derfor afvises. Det er i alle tilfælde ugrundet.

Domstolens bemærkninger

41 Det skal for det første bemærkes, at som det fremgår af denne kendelses præmis 31, skal de anbringender, der er gjort gældende til støtte for en appel, for at kunne

antages til realitetsbehandling, præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter der særligt støtter denne påstand.

42 I det foreliggende tilfælde skal Bactrias andet anbringende antages til realitetsbehandling, eftersom det indeholder indsigelse mod, at Retten har afvist, at selskabet har processuelle rettigheder, og fordi selskabet fremfører retlige argumenter til støtte for dette anbringende.

43 Det skal dernæst for det første bemærkes, at der ikke er nogen modsigelse mellem de anfægtede udtalelser i den appellerede kendelses præmis 50 og 51. Den omstændighed, at det i forordning nr. 1896/2000 bestemmes, at de eksisterende aktive stoffer optælles ved hjælp af oplysninger fra alle berørte producenter og alle middelproducenter, har ingen forbindelse med den omstændighed, at Kommissionen ikke, med henblik på vedtagelsen af nævnte forordning, var forpligtet til at høre personer, såsom Bactria. I øvrigt kan den situation, der er omhandlet i samme forordning, nemlig at de eksisterende aktive stoffer optælles ved hjælp af oplysninger fra alle berørte producenter og alle middelproducenter, ikke sidestilles med den situation, hvor producenter og middelproducenter allerede har fremskaffet sådanne oplysninger.

44 Det bemærkes for det andet, at Retten med rette har afvist, at Bactria i medfør af 23. betragtning til direktivet har processuelle rettigheder i forbindelse med proceduren for vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000. Det anføres således i denne betragtning, at gennemførelsen af direktivet, tilpasningen af dets bilag til udviklingen inden for teknik og videnskab samt optagelse af aktive stoffer i de relevante bilag kræver et snævert samarbejde mellem Kommissionen, medlemsstaterne og ansøgere, og i tilfælde, hvor den procedure, der gælder i forbindelse med Den Stående Komité for Biocidholdige Produkter, skal anvendes, er der et passende grundlag for dette samarbejde.

45 For det tredje kan den omstændighed, at der flere steder i direktivet nævnes ansøgernes særlige situation, selv hvis den anses for godtgjort, ikke i sig selv anses for at individualisere Bactria hvad angår forordning nr. 1896/2000.

46 For det fjerde må det, for så vidt angår den omstændighed at Rettens præsident i kendelsen om foreløbige forholdsregler af 15. juni 2001 ikke har udelukket, at Bactria eventuelt tilhører en lukket kreds af erhvervsdrivende, fastslås, at denne omstændighed ikke er relevant i forbindelse med nærværende sag, og navnlig ikke med henblik på vurderingen af det andet anbringende. Denne omstændighed har således karakter af en appel, der er iværksat til prøvelse af den appellerede kendelse og ikke kendelsen om foreløbige forholdsregler. Desuden er den vurdering, der er foretaget inden for rammerne af sagen om foreløbige forholdsregler, foretaget umiddelbart og kan ikke afskære Retten fra at anlægge en anden vurdering ved bedømmelsen af sagens realitet.

47 Herefter bør det andet anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

Det tredje anbringende

Parternes argumenter

48 Med det tredje anbringende har Bactria gjort gældende, at Retten i den appellerede kendelses præmis 52 og 53 fejlagtigt har vurderet, at selskabet ikke havde søgsmålsret, selv om forordning nr. 1896/2000 berører dets særlige rettigheder, navnlig ejendomsretten og de rettigheder, der er forbundet med beskyttelsen af dets oplysninger. I det foreliggende tilfælde udgør den

omstændighed, at selskabet har fået tillagt særlige rettigheder til markedsføring af pereddikesyre i forskellige medlemsstater, og at det har indgivet en anmeldelse på fællesskabsplan inden for fristerne for at sikre sig muligheden for at kunne fortsætte markedsføringen og for at kunne anvende dette stof i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne, grundlaget for at tillægge det søgsmålsret.

49 Kommissionen har anført, at dette anbringende bør afvises, da det er baseret på et åbenbart nyt argument, der hviler på en utilstrækkelig begrundelse, og at det udgør en kritik af Rettens argumentation, der ikke har grundlag i retlige argumenter. Dette anbringende er i alle tilfælde ugrundet.

Domstolens bemærkninger

50 Selv hvis det antages, at dette anbringende kan antages til realitetsbehandling, må det fastslås, at den situation, som Bactria påberåber sig, ikke kan individualisere selskabet. Således har den omstændighed, at appellanten har fået tillagt rettigheden til markedsføring af pereddikesyre i forskellige medlemsstater og har indgivet en anmeldelse af dette aktive stof i henhold til artikel 4, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 1896/2000 til sikring af muligheden for at kunne fortsætte med markedsføringen og for at anvende dette stof i overensstemmelse med samme forordnings artikel 6, stk. 2, under alle omstændigheder ikke kunnet være taget i betragtning på datoen for vedtagelsen af nævnte forordning som en for Bactria særlig situation, der kan adskille sidstnævnte fra alle andre.

51 Som Retten i øvrigt også har bemærket i den appellerede kendelses præmis 53, er den påståede tilsidesættelse af Bactrias ejendomsret ikke tilstrækkelig til at individualisere selskabet i forhold til alle andre erhvervsdrivende, der foretager anmeldelse af et eksisterende aktivt stof.

52 Som følge heraf bør det tredje anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

53 Til støtte for det fjerde anbringende har appellanten gjort to argumenter gældende.

54 På den ene side anfører Bactria, at den argumentation, som Retten foretog i den appellerede kendelses præmis 54, er i strid med den nye fortolkning af begrebet »person, der er individuelt berørt«, som Retten selv har anlagt i dom af 3. maj 2002, Jégo-Quéré mod Kommissionen (sag T-177/01, Sml. II, s. 2365). Ifølge denne nye fortolkning er en fysisk eller en juridisk person individuelt berørt af en almengyldig fællesskabsbestemmelse, hvis denne bestemmelse utvivlsomt og aktuelt begrænser hans rettigheder eller pålægger ham forpligtelser. Bactria gør gældende, at selskabet som følge heraf er individuelt berørt af forordning nr. 1896/2000, fordi der i medfør af artikel 6, stk. 2, gives selskaber, der ikke har indgivet en anmeldelse, adgang til at påbegynde eller fortsætte med at sælge deres produkter på grundlag af den anmeldelse, som Bactria har foretaget, hvilket er en tilsidesættelse af selskabets rettigheder, der fremgår af direktivets artikel 12.

55 På den anden side har Bactria anført, at når selskabet ikke har andre retsmidler end for Fællesskabets retsinstanser, er det søgsmål, som det har anlagt, den eneste

måde, hvorpå det kan beskytte sig mod den tilsidesættelse af dets rettigheder, som følger af vedtagelsen af forordning nr. 1896/2000.

56 Kommissionen har for det første imødegået det argument, som Bactria støtter på den nye fortolkning af begrebet »person, der er individuelt berørt«, som Retten har anlagt i dommen i sagen Jégo-Quéré mod Kommissionen. Kommissionen har gjort gældende, at denne fortolkning ikke kan opretholdes, da en forordning, henset til dens generelle rækkevidde, altid rammer et antal personer ved at begrænse deres rettigheder eller ved at pålægge dem forpligtelser. Det er i øvrigt efter afsigelsen af den appellerede kendelse, at Retten har taget sin fortolkning op til fornyet overvejelse for at vende tilbage til den traditionelle praksis, der er bekræftet af Domstolen i dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet. Dernæst rejser Kommissionen på grundlag af sidstnævnte dom indsigelse mod appellantens opfattelse, hvorefter dennes søgsmål bør antages til realitetsbehandling, da dette er selskabets eneste tilgængelige retsmiddel.

Domstolens bemærkninger

57 Som det allerede er udtalt i denne kendelses præmis 34, kan en almengyldig retsakt såsom en forordning kun berøre fysiske eller juridiske personer individuelt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som en adressat.

58 Desuden kan der ikke anlægges et direkte annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser, selv om det efter en konkret undersøgelse fra deres side af de

nationale processuelle regler kan godtgøres, at disse regler ikke tillader borgerne at anlægge en sag om gyldigheden af den anfægtede fællesskabsretsakt. Et sådant system ville nemlig forudsætte, at Fællesskabets retsinstanser i hvert enkelt konkret tilfælde undersøger og fortolker den nationale procesret, hvilket går ud over den kompetence, de er tillagt med hensyn til kontrollen med fællesskabsretsakternes lovlighed (jf. dommen i sagen Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, præmis 43).

59 Det følger af det foregående, at hverken Bactrias opfattelse vedrørende den nye fortolkning af begrebet »person, der er individuelt berørt«, eller anbringender om, at der ikke foreligger andre retsmidler, ikke i det foreliggende tilfælde kan lægges til grund for at give appellanten adgang til at anlægge et annullationssøgsmål ved Fællesskabets retsinstanser til prøvelse af forordning nr. 1896/2000. Derfor bør det fjerde anbringende forkastes som åbenbart ugrundet.

60 Appellen bør herefter forkastes som åbenbart ugrundet, jf. procesreglementets artikel 119.

Sagens omkostninger

61 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der ifølge artikel 118 finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Bactria tilpligtes at betale sagens omkostninger, og selskabet har tabt sagen, bør det pålægges det at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den12. december 2003.

R. Grass — Justitssekretær

C. Gulmann — Formand for Femte Afdeling